

MAVİSEL YENER

Hayaletten Mektuplar

Resimleyen: Serap Deliorman

Hayaletten Mektuplar

MAVİSEL YENER

HAYALET TEN MEKTUPLAR

© 2009, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Mavisel Yener

RESİMLEYEN: Serap Deliorman

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Kasım 2009 (2000 adet)

İkinci Baskı: Mart 2011 (3000 adet)

Üçüncü Baskı: Şubat 2016 (3000 adet)

Dördüncü Baskı: Ekim 2019 (2000 adet)

ISBN: 978-605-9667-06-7

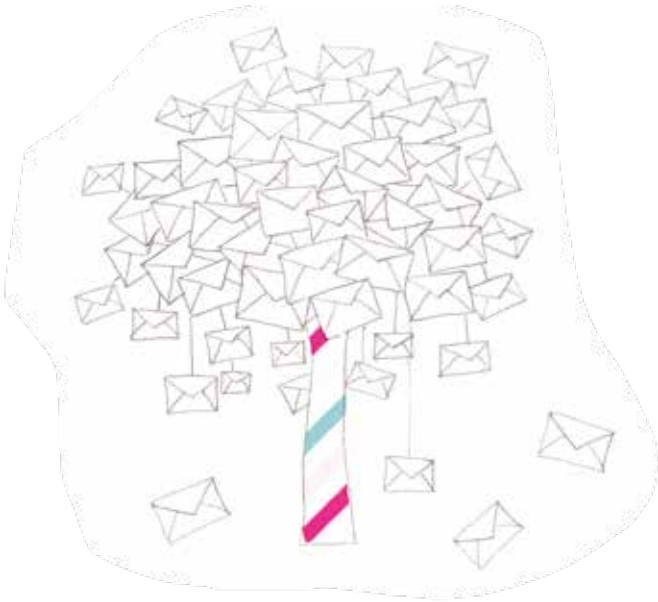
Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

Hayaletten Mektuplar

MAVİSEL YENER

HAYALETTEN MEKTUPLAR	5
ÇILGIN YENGEÇ LOKANTASI	36
İSPANYA YOLCULARI	67
GELECEKTE	70

bölüm 1

hayaletten mektuplar

Sevgili Meltem,

Sımsıcak merhabalar. Sana çoktandır yazamadım. Ama, birbirimizi anladığımızı biliyorum. Yarıyıl dinlencesi, bayram derken, tatilleri bitirdik, bir yana koyduk. Yazamadım işte. Ama, biz iyi dostuz; ılık yılları kadar bile uzak olsak, birbirimizi unutmayız.

Geldiğim kente ve yeni okuluma alışmaya çalışıyorum. Seninle bulutları üflemeğe çalıştığımız günleri çok arıyorum. Ne çok eğleniyorduk birlikte. Dünyayı aynı gözlerle görmeye çalışıyorduk. Dinliyor, anlıyorduk birbirimizi. Sevinçlerimizi, kederlerimizi paylaşıyorduk.

Burada beni senin kadar anlayan bir arkadaşım daha oldu. Bizim sınıftaki Erhan; tanışmanı isterim bir gün. Onunla dostluğumuz çok

hasta olduğum bir gün başladı. O gün ders arasına ıkamamıştım. Midem bulanıyordu. Erhan da benimle beraber sınıfta kaldı; midem bulanıyor diye tost bile almadı kendine. O günden sonra daha iyi arkadaş olduk. Beraber ektirdiğimiz bir fotoğrafı gönderirim sonra sana.

Annemle babam, bu kente geldiklerinden bu yana, Alis Harikalar Diyarında'ki tavşana benziyorlar. Saate her bakışlarında, masaldaki pembe gözlü tavşan aklıma geliyor.

“Eyvah! Eyvah! ok ge kaldım,” diyerek yelek cebinden ıkardığı saate bakan tavşan vardı ya hani, işte o.

Anne ve babamın iş yeri evimize ok uzak. Belki şaşıracaksın ama akşam sofrasını ben kuruyorum artık. Eve onlardan erken gelip derslerimi bitiriyorum. Eve yorgun argın gelince her şeyi hazır bulmak annemi nasıl mutlu ediyor bir bilsen. Yok canıım, yemek pişir-miyorum, yalnızca sofrayı kurup yemekleri ısıtıyorum.

şimdi kahkahalar atıp, “İnanmıyorum,” dediğini duyar gibi oluyorum. İnan, ben ok değiştim. Biliyorsun teyzemler de burada oturuyor. Evleri bizimkine ok yakın. Hani seninle beraber bir masal okumuştuk. ok neşeli

bir peri masalıydı. Gülerken balon gibi şişip tavana yükselen bir kadın vardı. Teyzem işte ona benziyor. Öyle çok gülüyor ve güldürüyor ki beni, beraber balon olup uçacağız bir gün. Duygularımı en iyi anlayanlardan biri o. Onunla beraberken çok mutluyum.

Burada sana anlatılacak binlerce öykü ve masal var aslında. Dondurmayı nasıl nefessiz, aceleyle yerdik hani, işte aynı sevinçle yazdım sana. Anlatılacak daha çok şey var ama, söz veriyorum, başka bir mektupta da onları yazarım.

Lütfen yanıtını benim kadar geciktirme. Mektubunu sabırsızlıkla bekliyorum. Hoşça kal, sınıftaki bütün arkadaşlara benden sevgiler...

Fidan

Sevgili Fidan,

Mektubun çok sevindirdi beni. Annemler, “Mektup kimden?” diye sorunca, “Hayaletten...” dedim. Nasıl olduysa, senden geldiğini hemen anladılar. Benim güzel hayaletimsin sen. Nasıl da yapmıştın o hayalet rolünü, aklıma geldikçe gülüyorum.

İki gün önce sınıfça tiyatroya gittik, kulaklarını çınlattık. Senin böylesine uzakta olduğuna hâlâ inanamıyorum. Sanki sınıfın kapısını çalıp içeri giriverecekmişsin gibi geliyor... Keşke sen de burada olabilseydin.

Hani birlikte güzel sözleri topluyorduk ya... Geçenlerde bir tanesini defterimde buldum, sen yazmışsın, gözlerim doldu.

“Dürüst olmayan bir kişi, altın tozuna batırılmış teneke gibidir!” Bir kitaptan bulup birlikte defterime geçirdiğimiz bu söz nasıl da yardımcı oldu bana bir bilsen.

Türkçe öğretmenimiz, arkadaşlarımızla birlikte yapacağımız bir ödev vermişti. Ben de bizim Güler’le eş oldum. Geçen yıl B şubesindeydi, tiyatro kolundaydı, anımsarsın...

Beraber yaptık ödevi, babası da yardım etti bize. Sınıfın en güzel çalışması oldu. Öğretmen çok beğendi. Güler, “Öğretmenim bunu babamla beraber ben yaptım,” demez mi. Şaşırdım kaldım. “Neden öyle söylüyorsun?” diye sordum. Sanki anlamamıştı sorumu, boş boş baktı yüzüme.

Ders arasında yineledim: “Neden öyle söyledin öğretmene?”

Başladı bağırmaya: “Sen ne yaptın ki? Yazılarını bile ben yazdım ödevin.”

Ona çok kırıldım, evet, yazıları o yazmıştı ama ödevin resimlerini ve araştırma çalışmalarını da ben yapmıştım.

Güler, kendini öne çıkarabilmek için, öğretmen onu beğensin, sevsin, onaylasın, başarısını övsün diye, ödevi yalnız yaptığını söyledi. Üstelik benim emeğime de saygısızlık etmiş oldu.

Doğruyu söylemeyi başarmak, dürüst olmak bu kadar zor mu sevgili Fidan?

Neyse, bütün mektubu Güler ile doldurdum, kusuruma bakma. Beni çok üzdüğü için

seninle paylaştım. Öğretmen er geç öğrenecek onun hilesini, buna eminim.

Yaa güzel arkadaşım, işte böyle. O gün defterime yazdığın sözleri okuyunca, bir kez daha anladım seni ne çok özlediğimi.

Annem içeriden sesleniyor, “Artık yat!” diye. Bak, bir yıldız kaydı şimdi. Hadi, sen de bir dilek tut sevgili Fidan. Dileklerini dileklerime kattım güzel arkadaşım. Kırlangıç sesleriyle kal.

Meltem

Sevgili Meltem,

Seninle dertleşmek için aldım elime kalemi yine. Umarım iyisindir. Posta kutusunda mektubunu bulunca nasıl sevindiğimi tahmin edersin. Bugün öğretmenime seni anlattım. Yazıştığımızı söyledim, çok sevindi.

Daha sınavlarımız başlamadı, seninkiler başladı mı? Matematik her zamanki gibi en zordur. Ah, sen burada olsan, anlamadıklarımı ne güzel de anlatırdın bana. Mektubun beni hem sevindirdi, hem de düşündürdü.

Sözcükler aracılığıyla seninle dertleşmek ne güzel. Üzüldüğümde, sevindiğimde şiirler yazmaya devam ediyorum. O da bana iyi geliyor.

Güler'in ödevi yalnız başına yaptığını söylemesi gerçekten de üzücü. Hatasını anlar mı, bilmem...

Kimi zaman istemeden yaptığımız düşünce-sizlikler oluyor işte. Geçen hafta ne olduğunu bir bilsen... Ben de sana onu anlatabayım.

Türkçe defterimi okulda unutmuştum. Ödev kâğıdım defterin arasındaydı. Öğretmen yirmi soruluk bir test vermişti. Onu çözmeden okula gitmek istemedim doğrusu. Sınıf arkadaşım Aysıl'a telefon ettim. Bana telefonda soruları yazdırmasını istedim. Aysıl dedi ki; "Bunları sana yazdırmam uzun sürer ama..."

"Olsun, ben çabuk yazarım," dedim. Aldım elime kalemi kâğıdı bir güzel başladım yazmaya. Yirmi sorunun dörder de seçeneği olduğunu düşünürsen telefon konuşmamızın en az yarım saat sürdüğünü tahmin edersin. Neyse, uzatmayayım. Soruları yazdırdı bana Aysıl, teşekkür edip kapattım telefonu.

Ertesi günkü ödevlerimi eksiksiz yapacağım için mutluydum. On birinci soruya geldiğimde bir türlü yazımı okuyamadım. Öyle kötü yazmışım ki... Sen olsan ne yapardın? Aysıl'ı yeniden aradım tabii ki. Kardeşi çıktı telefona:

“Ayşıl ablam, seninle konuştuktan sonra annemle beraber doktora gitti, randevusu vardı da... Sen aradığında kapıdan çıkmak üzereydiler zaten!”

Başımdan aşağı kaynar sular döküldü Fidan. Ben böyle bir düşüncesizliği nasıl yapabilmiştim? Onlar doktora yetişmeye çalışırken nasıl da geç bırakmıştım...

Ertesi gün Ayşıl’dan özür diledim. Bunu bana açıkça söyleseydi, zamanını almayacağımı anlattım. Ayşıl da o gün yaşadıklarını anlattı bana. Annesi çok kızmış, çünkü Ayşıl doktorun son hastasıymış. Doktor onu beklemek zorunda kalmış. Düşüncesizce doktorun zamanını aldığı için o da üzölmüş.

İşte böyle Meltemciğim. Ben ödevimi yapacağım diye kaç kişiyi üzmüşüm. Şimdi yüzünü görür gibi oluyorum. “Ah benim düşüncesiz arkadaşım. ‘Davranışlarının sonuçları görmeye çalış!’ demez miyim sana hep!” diyorsun değil mi?

Bugönlük sana veda edeyim artık. Bak, ben hemen yazdım, sen de çabuk yaz, bekletme beni. Annemin, annene selamları var. Sevgilerimle, özlemle...

Sevgili hayaletin Fidan

Sevgili Hayaletim, Biricik Fidancığım,

Seni çokook özledim. Mektubunu dönüp dönüp yine okudum. Aslında sana uzun bir mektup yazmıştım ama gönderemedim evin içinde kaybettim. Bütün kitaplarımın defterlerimin arasını karıştırdım, bulamadım. Dağınıklık prensesiyim ya... kaybediyorum her şeyimi. Neyse, yeniden yazayım bari.

Bu mektubumda sana bir sürpriz yapacaktım ama olmadı. Geçen gün resim dersinde senin için bir resim yaptım. Öylesine özene bezene boyadım ki, harika oldu. Öğretmen hemen panoya asmak istedi. Onu sana göndereceğimi söyledim, birkaç gün sonra panodan almak için, öğretmenden izin istedim.

Buraya kadar bir şey yok değil mi? Dün, okula gittiğimde bir de ne göreyim! Biri, boyadığım her şeye bıyıklar, saçlar çizmemiş mi tükenmez kalemle? Bıyıklı bulutlar, saçlı olan kediler, sakallı bir güneş... Nasıl üzöldüğümü anlatamam sana.

Hemen   retmene gittim. O da çok çözüldü. Bunu yapanı bulmak için sınıflara girip tek tek konuştu. Ama, kimin yaptığı bulunamadı. Böyle bir saygısızlığı yaptığı için çok utanmış olmalı ki, resmimi berbat eden ortaya çıkmadı. Resmimle alay etmek istemişti belki de, bilmiyorum. Peki ama, hiç kimse görmedi mi çizerken?

O beter şeyle sınıfa gittiğimde ikinci   z nt y  yaşadım. Neredeyse sınıfın yarısı güldü. Oysa benim   z nt me saygı göstermelerini beklerdim. İçlerinden biri demez mi, “Ay, çok komik olmuş resmin!” Ona bağırmamak için zor tuttum kendimi. Sonra toparlandım, ben de gülmeye başladım.

Ah benim güzel arkadaşım, sen burada olseydin, anlardın beni. En kısa zamanda sana başka bir resim yapıp göndereceğim. Bu ötekinden daha da güzel olacak. Çünkü yeni boyalar almış bana dayım. Sen de bana yazdığın şiirlerden g nder, olur mu?

Beni hiç habersiz bırakma tatlım.   ook   pt m. Annem de annene selam söylüyor.

Meltem

Meltemciğim,

Sana geç yanıt verdiğim için özür dilerim. Sınavlarımız başladı. Eğer sana o telaşta yazsaydım, baştan savma bir mektup olacaktı.

Bugün cumartesi, sabah erkenden kalktım. Mektubun masamın üzerinde duruyor günlerdir. Şimdi tekrar okudum. Artık rahatça yazabilirim sana, bütün gün evdeyim zaten.

Resminin üstünü çizenler bulundu mu? Ben de üzöldüm olanlara. Bana resim yapıp gönderirsen odamda, yatağımın karşısındaki duvara asacağım. Unutmadan; bir de fotoğrafını gönderir misin bana?

Benden şiir göndermemi istemiştin. Son yazdığım şiiri ayrı bir kâğıda en güzel yazımla yazdım, belki sen de odana asarsın diye...

Biliyor musun, Belgin diye bir kızdan bir şiirini istedim sene başında. Hâlâ getirecek... Sorduğumda bin dereden su getiriyor, önemsemiyor, önemsemeyince de unutuyor tabii. Neden istediğimi merak ettin tabii. Anlatayım.

Hayaletten Mektuplar

Çocuk edebiyatının üretken kalemi Mavisel Yener okurlarını Fidan, Meltem, Alper ve Coşkun'la tanıştırıyor. Onlar yaşama yürek izleri bırakıyorlar mektuplarıyla. Sevinçlerini, hüznelerini kentten kente, kıtadan kıtaya taşıırken, mektuplarda kesişen ilginç serüvenleri geleceğin elini tutuyor. O mektuplar yıllar sonra açılıp okunduğunda neler oldu dersiniz? Çağırın hayal gücünüzü iş başına...

Siz de mektup yazın. Yazın ki, sesiniz söz olsun... uçsun sayısız uzaklara... Yazın ki, var olarsınız!

ISBN: 978-605-9667-06-7

www.tudem.com

[f](#) [t](#) [@](#) [v](#) [tudemyayingrubu](#)